

DIRAENTACIONS

Organ del FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA

Portantveu dels Grups Nacionals de Resistència

Barcelona, Desembre de 1945

Nº. XII

EDITORIAL.

En el número anterior parlàvem de la necessitat d'articular la resistència. Volem insistir en un tema tan important com aquest.

Fins ara, respectuosos amb les prerrogatives del President Irla, hem silenciats els esdeveniments de França. Assistírem esperancats a la creació d'un govern que pogués providir el nostre redreçament. Malgrat els esforços d'algunes persones de bona voluntat, la solució ha fracassat principalment, per haver-se prescindit dels catalans de l'interior.

No podem esperar més solucions de fora; cal unificar l'ajut, cal unificar l'acció, cal unificar els recursos, cal unificar els plans immediats. I tot això no es pot fer sense un Comitè Nacional de Resistència que radiqui a Catalunya. Els GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA, de per la llur doctrina nacional i social no d'afeguen cap contacte amb els grups polítics i corrents, inviten de bell nou totes les forces de resistència a exposar llur opinió i a treballar per realitzar junts aquesta obra transcendental.

Un Govern de la Generalitat prestigiosa a França i un Comitè Nacional a la Patria, serien el millor suport perquè el President Irla pugui dirigir eficaçment el nivell de Catalunya en les hores perilloses i greus que s'acosten.

LA NOSTRA VENJANÇA

A mesura que avança els esdeveniments i es fa més clara l'hora de la Victòria Catalana, algunes persones tornen a parlar de la justícia que caldrà fer; d'altres, però, només parlen i s'acosten a l'hora de satisfer la seva venjança. Avui, nosaltres no volem parlar de quina serà la nostra venjança. No parlem de justícia perquè la que volem que es faci no és la nostra, ni la de algú, sino senzillament: volem que es faci justícia sense adjectius.

La nostra venjança, com podem mesurar-la? Ha d'ésser quelcom terrible, quelcom que s'ajusti a l'obra tant terrible que els franquistes han pretès accomplir amb el nostre poble. Ha d'ésser, repetim, igual a llur conducta.

Franco -ho hem dit moltes vegades- no ha estat un perseguidor sensevol de Catalunya. Ha estat l'home que amb més malícia ha planejat desenrotllar la destrucció de la Nació Catalana. Al costat d'ell, l'obra de Primo de Rivera té el caràcter d'opereta. Franco demostrà, durant la guerra civil, especial interès en la destrucció de Catalunya. En Euzkadi i Catalunya els dos primers països del món sobre els que ensajaren els mètodes criminals de guerra; fou Barcelona la primera ciutat del planeta en que fou bombardejada metòdicament la població civil. Franco i els seus amics de la cinquena columna atienren criminalitat a la rereguarda republicana i destorbaren tot intent d'afegir la situació còdica i anti-religiosa que hi existia. Però, quan l'hora de l'ocupació del nostre país, Catalunya deixà d'existir oficialment. Només una regió merament geogràfica i administrativa, coexistia amb el seu nom. El poble català era inexistent per a Franco, i és per a perseguir-lo. Milers de catalans eren exiliats.

Un nombre d'intel·lectuals i polítics se salvaven fugint del país; qui no ho feia era assassinat com En Rahola, o era empresonat, o era deixat en la més gran misèria... L'economia catalana... per què parlar-ne si tots sabem el que s'esdevingué? Les institucions culturals catalanes foren destruïdes o prohibides llur existència; el patrimoni artístic de Catalunya que havia pogut salvar-se de la guerra civil quedava a la mercè d'homes com un Monreal o un Almagro, que algun dia caldrà jutjar pels seus robatoris artístics. La literatura, l'ensenyament català, tot, absolutament tot, era destrossat o negat..Adhuc la venda de llibres catalans publicats anys ha, adhuc la impressió de la més senzilla estampeta republicana. Dins els temples s'cia -i s'escolta encara- només la parla forastera desobeint les instruccions de l'Església. Que llarg seria escriure el Memorial de Greuges que els catalans tenia pendent de realització! Però una cosa potser no ha tingut parió en el món: la desnacionalització i embrutiment de la joventut catalana executats conscientment i metòdica pels agents de Franco.

És massa terrible el que Franco ha fet amb el nostre poble per a poder-ho oblidar. Per això meditem i preparem una venjança edient, una venjança verament nacional i catalana. Perquè sigui eficaç cal que ens fixem, ja des d'ara, vers on Franco ha dirigit els seus trets. I cal, si és possible (i ho és), que comencem a executar-la ara quan els franquistes, coberts de deshonora, i amb el gran pes a la consciència de la tragèdia desencadenada, esperen l'hora decisiva.

La nostra venjança serà terrible, si ja des d'ara els catalans comencem a practicar allò que més odi produeix a l'enemic.

Franco i els seus han volgut destruir la personalitat nacional de Catalunya, tan odiada per ells, tan estimada pels catalans; nosaltres, doncs, l'afirmarem, l'afirmarem i la confirmarem si cal amb les nostres vides, i li retornarem la plena llibertat.

Franco i els seus han acomplert una labor negativa, han exterminat, han sembrat la mort, han negat la nostra cultura; nosaltres farem una labor positiva, redreçarem, construirem, donarem vida i ensairarem la nostra cultura al lloc que li pertoca.

Franco i els seus han desnacionalitzat i embrutit la joventut catalana i nosaltres li donarem (i ja li donem) un fern sentit nacional, un ideal bell pel qual val la pena de viure i morir. La Catalunya Nova tindrà per a la seva joventut l'afany més amorós, car d'ella han d'eixir els homes que substituiran els exterminats per Franco.

Franco i els seus han desnaturalitzat el cristianisme als ulls del poble; nosaltres amb les nostres obres i la nostra labor positiva, ja des d'ara, hora de resistència, retornarem al poble català l'espiritualisme sense el qual es convertiria en un poble sense ànima.

Preparem ja des d'ara, repetim, la nostra venjança terrible contra l'home i el règim que han atacat allò que més estima Catalunya: els seus fills i el seu esperit. Però mentrestant que continuï la nostra lluita inlassable per a realitzar l'idea de tots els catalans: la llibertat de Catalunya.

JOAN HUMA

ELS ESTUDIANTS HAN INICIAT LES MANIFESTACIONS PUBLICUES CONTRA EL RÈGIM DE FRANCO. HA ESTAT EL PRIMER ASSAIG; MOLT AVIAT COMENÇARÀ UN NOU ATAC. A L'AGUÏT; ATENCIÓ A LES CONSIGNES I B ENLLE.

ELS GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA LLUITEN ARA PER LA LIBERTAT DE CATALUNYA. L'ENDEMA DE LA VICTORIA CONTRIBUIRAN A DASTIR EL GRAN PARTIT DELS CATALANS QUE RECUILLIRÀ LES NOVES INQUIETUDS SOCIALS I PATRIÒTIQUES DEL POBLE.

EN RAIMON D'ABADAL HA MORT

En la política hi ha homes que tenen una gran valor dintre la tendència que representen, i és per així on passen a tenir-la dintre del país. Però n'hi ha d'altres que tot i estar fidelment inscrites dintre d'una tendència, saben superar-la sempre que cal, i així tenen per sempre una valor política positiva, gairebé diríem absoluta. En Raimon d'Abadal era un d'aquests.

Si la nostra vida política hagués estat normal, és molt probable que ell hagués passat, en un moment favorable, per la més alta Magistratura de Catalunya. No hi hauríem perdut res. En ben pocs homes podríem trobar les garanties que ell donava: alta intel·ligència, esperit racional, seny, equilibri, experiència, rectitud, i aquella mena d'imparcialitat superior que no ve de l'indiferència per les tendències, sinó de l'esforç de la raó i del sentiment del deure per a dominar els propis impulsos en bé del comú.

N'Abadal era un home aparentment fred, però dintre d'ell cremava una passió patriòtica vivíssima. La política de partit la feia aparèixer, a voltes, però només era quan ell creia que aquella política coincidia amb l'interès superior de la pàtria. Hi havia, així sí, un altre cas en què la força serena de la seva passió es feia visible: quan perillava la llibertat i la dignitat de la persona humana, o dels interessos col·lectius que li havien estat confiats. La seva actuació com a President de l'Assemblea de Parlamentaris de l'any 1917, i la manera com llavors s'enfrontà amb totes les coaccions oficials, és un model de coratge cívic. Tant o més ho fou l'actitud que prengué com a Degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona, davant de les imposicions de la Dictadura sobre l'ús de la nostra llengua, en 1926. Ni la presó ni l'exili el feren vacil·lar, ni tan sols alteraren la seva serena calma. I quan, en 1930, els advocats de Barcelona homenatjaren, en un banquet al Restaurant del Parc, la Junta empresonada i exiliada, en Raimon d'Abadal coronà la seva actitud amb unes paraules definitives: "Quan vaig entrar a la presó -digué, si fa o no fa- vaig sentir dintre meu una sensació de llibertat com mai no l'havia sentit. Llavors vaig comprendre com realment era lliure, perquè ni l'amenaça ni la coacció havien pogut tòrcer la meua lliure voluntat de complir amb el meu deure". Paraules d'un home superior sempre al nivell de les responsabilitats que li eren confiades.

Els anys de lluita que ha atravesat la nostra vida política no van permetre que moltes de les seves altes qualitats fossin aprofitades per al govern del nostre país. Ell, home de tots, ha hagut d'aparèixer com home d'una tendència en pugna amb les altres. Però també en la lluita sabé guanyar-se sempre el respecte, i fins l'afecte, dels seus adversaris. En arribar a la guerra civil que Franco desencadenà, en Raimon d'Abadal callà. Sabem que sentí profundament la tragèdia de Catalunya, i ell, català íntegre, també hagué de veure el seu nom entre els qui el "Tribunal de Responsabilidades Políticas" havia de "jutjar".

Molt vell, conservava el cap clar del gran advocat que ha estat, i el seny i l'equilibrada passió del patriota. Posava grans esperances per Catalunya en l'actuació, per nous camins, de les noves generacions. Tuia fe en Catalunya i esperava que els catalans trobessin el camí a seguir per a fer-ne un petit gran poble. La mort ens l'ha errabastat com a tante d'altres patriotes il·lustres. Cal, però, que no l'oblidem, perquè acceptant o no les seves opinions circumstancials, la seva figura és un exemple per a tots, i molt especialment per als nostres estudiants.

BERNAT POAL

CADA DIA NOUS GRUPS CLANDESTINS ES DONEN COMTE QUE CAL
UNIFICAR LES FORCES. ELS GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA
ASPIREN A FER AQUEST SERVEI.

R. TAJO.

Quan els periòdics franquistes es queixen del que publica la premsa francesa actual, no saben perquè, ens venen a la memòria coses com les següents, llegides no fa gaire a la premsa de Franco:

"Allí en Vichy estabam teu campanter Herriot, Paul Reynaud -con sus tres secretarios- y esa bruja hedionda de León Plum. Ni un solo joven francés ha recogido su presencia. Ya vemos que la juventud francesa está dispuesta a seguir tocando el acordeón."

"Cuando un cronista español acaba diciendo: "Dios salve a Francia", el buen lector español, aunque no sepa francés, acaba entendiendo "Dios salve a Orán, a Casablanca y a la barbilla cabría de Richelieu". Por nuestra parte, prometemos ayudar seriamente a la Providencia para que no atienda las oraciones de ciertos cronistas españoles."

Del periòdic TAJO.

Els augments de tarifes.- Abans del "Glorioso" la gent era sumament ridícula. Per un augment de cinc cèntims en els preus dels tramvies provocava campanyes de premsa, debats parlamentaris, àdhuc vagues.

En l'"Edad de Oro" actual, això no s'esdevé. El règim ensenya amorosament a menysprear les riqueses terrenals, a no ésser tan gasius com abans. En aquesta tasca la Companyia de Tramvies porta empena, i mereix el bé de la Pàtria. Llàstima que els estudiants no ho entenguin així i protestin. Es veu que encara no han penetrat prou en la doctrina nacional-sindicalista.

La generositat del Barba.- No fa pas gaire temps els barcelonins s'asabentaren amb sorpresa que el Kaudillo, generosament, havia eixugat els deutes de l'Hospital Clínic. Les planes dels diaris s'ompliren de lloances al "salvador". El que s'oblidaren de publicar fou que pocs dies després els gerents de les empreses principals eren convocats pels caps dels Sindicats Verticals per a "restituir" mitjançant donatius "voluntaris" aquella quantitat...

Els pressupostos.- S'han presentat a les "Cortes" els pressupostos de 1946. Seguint la política de "reconstrucción nacional" el govern dedica les quantitats màximes als Ministeris que signifiquen aquella "reconstrucción": Exèrcit, Marina, Aire, i Governació. Aquestes àdhuc mereixen que s'augmenti llur assignació. Els altre ministeris, que podrien anomenar de luxe, com són Agricultura, Oeres Públiques, Treball, Educació, com que són merament decoratius, se'ls rebaixa l'assignació, que a voltes és quasi simbòlica. Anant per aquest camí nosaltres ens atrevim a proposar al ministre d'Hisenda que els hi destini les recaptacions d'"Auxilio Social".

La "democratització" del règim.- La "evolució del régimen hacia cauces más representativos" progressa que és un gust. La recent Llei d'"Associacions ens permetrà reunir-nos per a jugar al bridge i fer alguna costellada a les Planes. Previsor com sempre, "Destino" realitza una magistral campanya de formació ciutadana "bridgística", perquè aquest excés de llibertat ne ens vingui de nou. Les costellades, de moment, estaran reservades als majors contribuents.

Després del ressonant èxit de les eleccions sindicals -no hi fa res que molts elegits ignorin llur missió- el govern paternal de Franco prepara les eleccions municipals, reservades als "papàs". Hom diu que el govern té por del que faran les "criatures" durant la jornada electoral, mentre els "papàs" siguin a "votar". Per la nostra banda, sabem que els estudiants preparen per aquell dia una bonica sorpresa. Quina?

Agitació a Navarra.- La promesa franquista i la de l'estranger es fa ressò dels aldarulls carlins de Navarra, a càrrec dels "falcondistas". Bell nom!

Celebrem aquestes noves com a un indicatiu de la descomposició en els rengles enemics. Cal distingir, però, aquestes accions i les de la Resistència. No hem d'oblidar que aquests partidaris d'un dels "preten-dientes" són tan culpables com els falangistes de la dissort de la nostra terra des d'aquell trist gener de 1939. I si ara es lamenten de mitja dotzena d'afiliats emprisonats per llurs ex-amics, han callat com uns morts, fins fa poc, i ni tan sols han condemnat, en nom d'uns sentiments religiosos que diuen tenir, els assassinats i emprisonaments arbitraris que han sofert i encara sofreixen molts ciutadans pel sol delictes d'ésser nacionalistes bascos o catalans o per llurs sentiments republicans.

=====

NADAL 1945.- UN ALTRE NADAL QUE ENCARA NO ÉS EL DE LA LLIBERTAT NACIONAL. QUE SIGUI PERÒ EL DE LA GRAN GERMANOR CATALANA; QUE CAP CATALÀ EMPRISONAT, PERSEGUÏT O NECESSITAT DEIXI DE SENTIR L'ESCALF DE LA DIADA.

=====

FEL DIRECTE

De tant en tant els periòdics franquistes parlen de la "ola de simpatia al règim espanyol que se extiende en el mundo". I confirmen la notícia de la "ola" amb un parell d'articles i resums de conferències que amb feines i treballs poden recollir d'entre tota la premsa mundial. El nostre poble però coneix la veritat que es filtra mitjançant la ràdio a través de les muralles -censura- que defensen el paradís franquista. Avui donem unes referències facilitades pel nostre servei de premsa estrangera.

Londres, 6-XII-45. "La nostra actitud respecte al règim actual d'Espanya no ha pos canviat. Detestem igualment aquest règim", declarà Mr. Bevin, amb motiu de l'arribada a la Gran-Bretanya del nou embaixador franquista, arribada que alguns cercles espanyols i estrangers volgueren presentar com un ajut britànic al govern de Madrid. El ministre ha insistit: "És no solament l'home (Franco) sinó el conjunt del règim que ens és antipàtic".

"Mentre el règim franquista conservarà els seu caràcter actual, no cal esperar ni cordials relacions entre Espanya i els Estats Units ni mesures constructives per la nostra part per ajudar Espanya. (Declaració del Departament d'Estat. Washington).

"Ja hem comunicat al govern espanyol que no es pot tolerar més el procediment de mantenir emprisonades persones durant anys per delictes polítics. Si no s'estèn l'amnistia general als presos polítics, el govern britànic no vacillarà a fer noves reclamacions a Madrid. (Mac Neil, sots-secretari d'Afers Exterior).

"Solidaritzar-se estretament amb el règim que encarna el general Franco és fer recaure sobre l'Església la impopularitat d'aquest règim i augmentar encara més les prevencions que pesen ja sobre ella pels seus vincles amb l'Estat franquista". (Le Monde, París).

=====

FOU ENDEBADAES QUE ELS ELEMENTS DEL S.E.U. PROCURESSIN DONAR UN CARÀCTER POCA-SOLTA A LES MANIFESTACIONS PÚBLIQUES DELS ESTUDIANTS. EL POBLE HA VIST LA VERITAT: ELS ESTUDIANTS HAN LLANÇAT LA PRIMERA PEDRA. I HAN SABUT APROFITAR UNA AVINENTESA QUALSEVOL

CATALA.- TÚ VOLS QUE FRANCO CAIGUI DEL GOVERN. CAL, DONCS, QUE APROFITIS QUALSEVOL OCASIO PER A ACCELERAR LA SEVA CAIGUDA. FES FRONT AL RÈGIM ACTUAL I ALLISTA'T ALS GRUPS NACIONALS DE RESISTENCIA.

=====

VIDA UNIVERSITARIA

"A la Universitat quele om passa...", diu la gent que es té per ben assabentada. I aquesta vegada ho encerta. A la Universitat encara no passa res transcendental, però comença a passar i passarà. Els estudiants comencen a estar cansats d'ésser tractats com un remat. Els estudiants, cada dia en major nombre, estan disposats a demostrar al poble que tenen sang catalana. Encara passa poca cosa. Potser alguns retrats del Kaudillo esquinçats -6 de desembre- a la Facultat de Medicina; alguns "habla el idioma del Imperio" arrencats; alguns intents de "gresca" que segons els falangistes són organitzats pels catalanistes. Alguns pasquins nacionalistes escadussers... Poca cosa. Però els falangistes temen, i temen amb raó. Saben ells que els estudiants allistats al F.U.C. són cada dia més nombrosos, saben que les organitzacions de cultura clandestines cada dia s'enforteixen, saben que s'acosta l'hora de passar comptes, l'hora de la UNIVERSITAT CATALANA.

Els bidells.- Poc hem parlat dels bidells de la Universitat, i bé es mereixen un pensament nostre. No tenim però avui massa espai per dedicar-los-hi. Creiem tanmateix interessant, per ara, fer-los saber que el F.U.C. controla llur activitat. Que no s'oblidarà l'actuació d'algun d'ells denunciant companys de la Resistència. Que per més plorancers que es posin, el dia de la Victòria, sabrem exigir que es faci justícia, com sabrem també, honorar els qui hagin complert amb llur deure.

El magnífico Rector.- A la Universitat gastem un "magnífico Rector". Si la Universitat està tronada, no hi fa res; el rector el tenim "magnífico". Amb això ja n'hi ha prou. El Dr. Luño, professor a la Facultat de Dret, és un dels típics fonsmens del règim actual. Home que diu ésser catòlic i seguidor de la filosofia tomista, és a l'ensems un magnífic poca-vergonya (escrivim aquesta paraula, malgrat ésser enemics d'emprar termes semblants, perquè som amics de l'exactitud i no en trobem d'altra de més suau que sigui adient). Vingué a Barcelona amb l'"ejército liberador". Naturalment Catalunya, segons Franco, era una "tierra rebelde" que era conquistada per la força de les armes; amb l'exèrcit franquista arribaren els qui anaven a gaudir de la colònia. Un d'ells, com diem, fou el Sr. Luño. Ultra apoderar-se de la càtedra de Filosofia del Dret començà a actuar de comissari per a depurar els elements "indeseables" que dirigien la "Caixa de Pensions i d'Estalvis", obra creada pel gran patrici Sr. Moragues i Barret. Allí començà a treballar el senyor Luño, realitzant una labor del tot més baix que sigui imaginable. No volem entrar en detalls per raons fàcilment comprensibles. Però sí que volem recordar als estudiants, per si algú no hagués oblidat, que el Dr. Luño Peña fari saicament usurpà el lloc de Director de la Caixa d'Estalvis, fent lliurar al Tribunal de Responsabilitats Polítiques el professor de Dret Mercantil de la Nostra Universitat i obtenint de Madrid la condemna del Dr. Boix malgrat dir el jutge i constar en la sentència que el "encartado es persona decente y honrada en la política". El Dr. Boix era condemnat i arreconat, i el Sr. Luño ocupava el seu lloc i encara l'ocupa. I Franco, per a premiar-lo, l'ha fet "Rector Magnífico". Els estudiants, però, també pensem retornar-lo a l'hora de passar comptes... Tingui-ho present, Sr. Luño Peña!

EL DIA DE SANTA LLÚCIA LA POLICIA FRANQUISTA FOU DESBORDADA PELS ESTUDIANTS. PENSA, MILITANT, QUE CAL TORNAR A EXECUTAR ORDRES. NO ES COMPRENDRE ALS COMPANYS QUE NO ES "DIFICIL" TAMPOC CRIDAR PUBLICAMENT, ALLÓ QUE TOTS DUEM AL COR: VISCA CATALUNYA!

RECORDAM: CAL FER ARRIBAR A TOTES LES COMARQUES CATALANES LA VEU DELS GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA. CAL QUE A CADA POBLE NO HI MANQUI UN GRUP ADHERIT.

CORREUS...CORREU D'ANGLATERRA.

Els concerts d'En Pau Casals.- El nostre Pau Casals ha assolit un èxit grandios en els seus concerts londinencs. Dificilment us fareu càrrec els catalans de l'Interior, del que vol dir tot el públic del Royal Albert Hall, dempeus, aplaudint i cridant -sí, cridant- d'entusiasme... I això s'esdevingué. Per exemple, el dia 6 de novembre es celebrà un concert a càrrec de la "National Symphony Orchestra", dirigida per Sidney Boor. El nostre Casals actua de solista. Obres: "Obertura del Carnaval Romà" de Berlioz; "Concert per a violoncel i orquestra en do major" de Haydn; "Preludis i entreactes de Peleas i Melisande" de Debussy, i finalment el "Concert per a violoncel i orquestra" d'Edgar. Els catalans que assistíem al concert, pensàvem que aviat, potser molt aviat, podrem escoltar el nostre gran músic en aquell Palau de la Música Catalana, que, vosaltres, patriotes, heu sabut tan bé purificar ja amb la presència de la bandera nacional.

Nota: Per manca d'espai deixem per al pròxim número la publicació dels Correus de França i Amèrica. Esperem que els nostres lectors voldran perdonar-nos.

=====

S'ACOSTA NADAL... A LA PRESÓ HI HA COMPANYS QUE NO HAN COMÈS ALTRE DELICTE QUE LLUITAR PEL NOSTRE PAÍS. QUE ELLS SENTIN TAMBE L'ALEGRIA DEL NADAL. RECORDA'T D'ELLS! AJUT CATALÀ DELS GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA ESPERA EL TEU DONARIU PER A TRAMETRE'LS-HI.

=====

DELS PERIÒDICIS DE LA RESISTÈNCIA

CAMI, periòdic clandestí d'orientació social-cristiana, en el número de novembre diu: "Al nostre entendre, no hi ha cap inconvenient que un partit d'esquerra -o millor dit dels que la gent vella anomena d'esquerra pel seu sentit social progressiu i el predomini en l'economia de l'interés col·lectiu- sigui un partit de catòlics i dirigit per catòlics. És més, no creiem separar-nos de la veritat i l'ortodòxia en afirmar que un partit de dreta no pot ésser considerat de cap manera un partit catòlic -per moltes protestes de Fe que faci- si en el seu programa social, polític o econòmic s'hi mantenen principis que estiguin amb pugna amb la justícia i la caritat cristiana, la llibertat i la dignitat humana o amb el destí universal i funció social de la propietat o altra norma de moral. Volem dir amb això que cal desarrelar de la mentalitat política del poble el tòpic de que els partits de dreta són per antonomàsia els partits catòlics i els partits d'esquerra els anti-catòlics. Millor encara, voldríem esborrar de la terminologia política aquests termes rebregats que sols serveixen per crear un estat de confusió i plantejar problemes de consciència als homes senzills i honrats."

EUZKO DEYA, comenta: "Franco, l'home de la Pau? La guerra mundial va costar a l'Imperi Britànic el 0'10 per cent de la seva població (532.253 morts); i als Estats Units, el 0'18 per cent de la seva (236.785). La guerra civil de Franco va costar el 3'84 % : UN MILIÓ DE VÍCTIMES!

En un altre indret reproduïx una frase de François Mauriac: "Es pot afirmar que la fecunditat de l'Acció Catòlica està en raó inversa de l'ajut oficial dels poders públics." Ara ens expliquem el mal paper que està fent la "J.A.C.E."!

=====

PER CATALUNYA publica un interessant article sobre la necessitat d'una reforma moral. Entre altres coses diu: "El que més recriminaria a Franco i els seus satèl.lits, no és tant, tot i ésser molt, les vexacions, les injustícies i els crims de tota mena comesos contra els vençuts, sinó la impossibilitat en què ha posat el país de viure en línia recta. En això ha anat molt més enllà del que esperàvem. És indubtable que avui no hi ha gairebé ningú que, en una forma o altra, moral o material, d'interessos o de paraula, no hagi de traïr la línia de conducta que moralment hauria de seguir i que la seva consciència li dicta. Per a poder viure, o per a poder sobreviure, tothom, des de l'oubrer més misèrrim fins al capitalista més opulent, s'han de valer de la porta falsa, del camí tort". I continua més avall: "Però (i a desgrat de totes les reaccions) hi ha, malauradament una gran zona del país que es va acomodant a aquesta manera de viure i que fins i tot s'hi troba bé. I el que és més perillós encara, és que hi ha unes generacions joves que gairebé no han vist altra cosa que això, i que aquesta anormalitat comença a aparèixer "normal". Per això diem que aquesta és de totes l'acusació més terrible que hem de fer al règim". Davant d'aquesta situació el periòdic reclama una enèrgica actitud per part dels patriotes. "Català: ja des d'ara, per difícil que sigui, per quimèric que et sembli, per mals exemples que vegis, obstina't i esforça't tant com puguis per tal d'obrar rectament i ensenya als teus a obrar rectament: el més rectament possible dintre aquest gran pentà en que tots estem submergits que és l'Espanya de Franco. Català: per Catalunya!"

HORIZONS, parlant de la teoria catastròfica que la gent del règim va predicant per evitar la caiguda de Franco, diu: "El tòpic d'avui és el catastrofisme. És la super-revolució del '36. És el sac i la destínel en funcions per tots els àmbits del país. Són l'estarracada de tots els militars, l'escorrament de tots els sacerdots i la permuta de la corbata per la corda al coll, de tots els qui tenen cinc cèntims. I una vegada establerta aquesta perspectiva com a colofó del falangisme, és natural que hom acordi que la consigna del seny, ha d'ésser l'apuntalament de l'actual règim amb tots els seus "handicaps". Davant d'aquesta manera de pensar el periòdic invita a esguardar altres perspectives i continua: "Els qui prediquen el catastrofisme creen les condicions del desenllaç catastròfic. Ingressant a la Resistència crearem les condicions de la convivència social. Crearar i sobretot ampliaran la base i les possibilitats dels qui resisteixen a Franco, precisament, afanyosos d'obstaculitzar els desafurs i les violències de tota mena.".

=====

ELS ESTUDIANTS EXIGIREN LES VACANCES IMMEDIATAMENT, I ELS LES FOREN CONCEDIDES (PER POR?). MOLT AVIAT ELS ESTUDIANTS CATALANS EXIGIRAN LA CAIGUDA DE FRANCO.

=====